

Mötley Crüe: La festa que mai acaba

Qualsevol que hagi llegit *The Dirt*, les memòries de Mötley Crüe, publicat al 2001 i qualsevol que hagi vist la versió homònima de la pel·lícula, acabada d'estrenar, és probable que trobi remarcable que aquesta banda pogués mantenir-se unida el temps suficient per aconseguir el que van perseguir. Però això és exactament el que van fer. Excepte dos breus períodes de temps, tres músics més han format part de l'alineació de Mötley Crüe per omplir el buit dels que la van abandonar. El vocalista John Corabi va substituir Vince Neil quan va marxar o va ser acomiadat, depenent de qui expliqui la versió. Més endavant, després del retorn de Vince Neil, Randy Castillo va ocupar el lloc del bateria Tommy Lee, seguit per Samantha Maloney en el mateix paper. Això vol dir que només el baixista Nikki Sixx i el guitarrista Mick Mars han format part de totes les formacions i dels nou àlbums d'estudi. En la història de Mötley Crüe, John Corabi, Randy Castillo i Samantha Maloney també mereixen una menció.

John Corabi: Veu, 1992-1996

Malgrat l'èxit de l'àlbum *Dr. Feelgood* (1989), a principis dels 90 Mötley Crüe es van veure ficats en un fangeig de tensions internes i externes. Això va portar a la sortida de Vince Neil i l'arribada de John Corabi, amb un to de veu diferent, un nou timbre de veu, un plus de guitarra i un altre enfocament, va donar un poderós so a Mötley Crüe. Tot i això els temes externs van continuar influïnt, sobretot la revolució del Grunge en que bandes com Mötley Crüe i els seus àlbums eren considerats difícils de vendre.

En aquest context, Mötley Crüe (1994), l'únic àlbum que John Corabi va gravar amb la banda, ¿només? va arribar a disc d'or i nº 7 a USA, quedant per sota les expectatives de la discogràfica. Passat el temps ha estat vist amb més bons ulls per molts fans que l'havien rebutjat, fins i tot al 2015 Tommy Lee afirmava que és "*un dels meus discs favorits de Mötley Crüe?*". La banda va acusar la companyia de no haver-lo sabut vendre al seu públic i a les noves audiències, amb la lamentació de Nikki Sixx, "*És molt trist que no ens deixin créixer, és important créixer a la vida*". Amb John Corabi cansat d'afrontar actituds negatives dels fans de Vince Neil i la insistència de la discogràfica perquè tornés el cantant original, John Corabi va marxar molt abans que sentís que s'havia instal·lat. "*No sabia què esperaven de mi, estava com, si ni tan sols sé com he arribat*", va dir al 2018. "*Només feia que donar-li voltes al cap, hi havia una falta de respecte cap a la banda, jo estava familiaritzat amb els seus vídeos i les coses que havia vist a la MTV, però si he de ser honest, moltes coses dels Mötley Crüe dels 80 em van passar per sobre*". En una altra entrevista, John Corabi, que ara és el frontman de The Dead Daisies explicava que en realitat

havia passat un mes com el cinquè membre de la banda, de guitarrista, treballant al costat del retorn de Vince Neil. *"Qui es podia pensar que tornarien a portar al Vince Neil?, qui es podia pensar que l'àlbum que vaig fer amb ells seria tan desastrós com va ser?, vull dir, que en aquell moment, quan em vaig unir a la banda, podien tirar petards i vendre'n tres milions de còpies. Qui s'ho podia pensar?"*.

Randy Castillo: Bateria, 1999-2002

Després del llançament de Generation Swine (1997), nº 4 a USA, que va marcar el retorn de Vince Neil, va arribar el torn de la sortida de Tommy Lee, fruit de les tensions amb Vince Neil. *"Tota aquesta motivació per iniciar un nou projecte em va venir els quatre mesos que vaig estar a la presó?, va dir poc després de sortir. ?Vaig tenir molt de temps per pensar en el que volia fer amb la meua vida musical i creativa. Em vaig sentir molt frustrat a la presó i em deia, tio, t'agrada el que has fet i t'agrada la marca que creat, has fet història del Rock 'n' Roll, estava molt deprimat i em deia, tens de fer alguna cosa"*.

Com a resposta, Mötley Crüe va contractar l' ex bateria d'Ozzy Osbourne, Randy Castillo, que es va convertir en el segon membre no original de la banda, després que John Corabi hagués aparegut en un àlbum, Randy Castillo era el bateria pel nou àlbum, New Tattoo (2000). Però el destí li guardava no poder gaudir dels fruits de la seva feina. Abans de la gira de presentació de l'àlbum se li va diagnosticar un problema estomacal greu i després de la cirurgia, se li va diagnosticar un càncer. En aquell moment Randy Castillo va manifestar, *"No hi ha res com l'impacta que et colpeja quan et diuen, tens càncer. No hi ha res que et prepari per la condemna que sents a l'interior quan escoltes aquestes paraules. Actualment estic en tractament de radioteràpia cinc dies a la setmana i de quimioteràpia cada tres setmanes durant sis mesos, el càncer és una putada"*. No va superar la malaltia i va morir al març del 2002, als 41 anys. *"Sempre va tenir un somriure i era molt positiu amb tot i amb tothom"*, va dir Nikki Sixx en un comunicat de la banda. *"Va ser un gran bateria. Era una gran persona, solidària i una ànima molt espiritual. El trobem molt a faltar, segur que tornarem a estar junts?"*.

Samantha Maloney: Bateria, 2000-2002

Sense saber que Randy Castillo mai més tornaria a estar amb ells, Mötley Crüe havia portat a l'antiga bateria de Hole, Samantha Maloney per cobrir la gira de l'àlbum New Tattoo. No havia gravat mai un àlbum amb la banda, però apareix al DVD del concert Lewd, Crüed & Tattooed (2001). *"Vaig pensar que seria genial incorporar una noia a la bateria"*, explicava Vince Neil al 2011.

Al 2009, Samantha Maloney recordava, *"Va ser un somni per mi tocar en una banda que m'havia influenciat molt i ser la primera escollida per la bateria. No sabia de cap tipus de comportament sexista ni dels conflictes interns quan em vaig incorporar a la banda, era un fan de la seva música. Pel que fa al comportament sexista, segons la meua experiència, les dones que envoltaven a la banda al backstage no tenien cap respecte per elles mateixes. Moltes dones feien el que fes falta per estar amb aquests tios. Jo el que havia de fer només era ser jo mateixa. Tota la banda van ser molt solidaris i respectuosos amb mi, vaig tenir la oportunitat de la meua vida!. Al principi alguns fans van dubtar, però me'ls vaig guanyar a tots cada nit des de la primera cançó, va ser molt divertit"*. Havia circulat el rumor que Samantha Maloney i Nikki Sixx havien tingut una aventura, però preguntada al respecte al 2002, va contestar, *"Ha!, això sí que és divertit, jo em pensava que el rumor era que tenia relacions sexuals amb Mick Mars!?"*.

Mötley Crüe

No és fàcil triomfar en el món del Rock, ni molt menys convertir-se en un polvorí de bogeria i de cop en llegenda. Això va arribar a ser Mötley Crüe.

A finals dels 70, un jove anomenat Nikki Sixx va posar els punts sobre les is, sempre va ser un noi que va tenir les coses clares, havia nascut pel Rock. Nikki Sixx va decidir que era hora que

naixés una cosa que arrasés. Allò que diferenciava a Mötley Crüe de la resta de bandes era la seva actitud, quan la maquinària Mötley Crüe va començar a funcionar, no tenien gaire competència en el gènere on volien enfocar la seva música. Aquells nois de Los Angeles serien els encarregats de liderar la primera onada del Glam Metal, per davant d'altres grans bandes de l'època com Poison, Ratt, L.A.Guns, Warrant o Guns N'Roses. Una època carregada de roba de cuir ajustada, maquillatge, melenes crepades i colors llampants.

Too Fast For Love (1981), no és d'aquells discos de debut definitius com puguin ser Appetite For Destruction o el primer de Van Halen de títol homònim, però sí que és un d'aquells que deixa ben clar que estem davant d'una banda que serà GRAN. Com a exemple, el primer single de la seva carrera, una frenètica Live Wire que ja presenta les claus de la posterior carrera dels Mötley Crüe, o Too Fast For Love, una altra mostra perfecta de la màgia en brut dels primerencs Mötley Crüe amb el tema homònim del seu debut.

Mötley Crüe - Too Fast For Love (Carnival Of Sins 2005)

V?deo: http://www.youtube.com/watch?v=4_bEP8LC3-k

Mötley Crüe son hereus del 'Rock & Roll Way Of Life' que es resumeix en el trio de sexe, drogues i rock and roll. En el seu cas particular, aquesta frase es complia escrupolosament. 1983 va ser l'època on Mötley Crüe van planejar una estructura clara, música enganxosa, vestimenta llampant, sexe, drogues i Rock & Roll. Dos anys després del seu debut ja publicaven un dels seus millors àlbums, que els donaria el recolzament definitiu cap a l'èxit, Shout At The Devil (1983). L'himne homònim Shout AT The Devil (cridar al diable), originalment s'havia de titular Shout WITH The Devil (cridar amb el diable), va tenir la seva controvèrsia i van ser acusats de satanisme. Absolutament brillant i la confirmació del seu talent és un altre single, Looks That Kill, una de les cançons definitives de tota la seva carrera, Too Young To Fall In Love, un tema per competir cara a cara amb tots aquells himnes dels gegants del Hard Rock de l'època o Helter Skelter, un cover dels The Beatles.

Mötley Crüe - Shout At The Devil (Carnival Of Sins 2005)

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=Ci53vGgXepE>

Mötley Crüe - Looks That Kill

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=9wPHxQMgdKs>

Durant la gira de l'àlbum Shout At The Devil, la banda va començar agafar nom i a partir d'aquí es va iniciar una història amb situacions d'extrema bogeria. La diversió, les dones, la festa nocturna, citacions judicials i fins i tot l'entrada a presó d'algun membre de la banda. Fora dels escenaris, Mötley Crüe es convertien per moments en una banda que tenia problemes amb tothom, fins i tot entre ells mateixos.

Tal i com es relata al llibre autobiogràfic The Dirt, qui més qui menys va arribar a tenir problemes amb les drogues o l'alcohol. En el mateix llibre, s'expliquen anècdotes de successos divertits, però també relats que son un autèntic capítol del terror dins de la formació. Un dels casos més sonats va passar al 1984 a Redondo Beach, Califòrnia, el lloc on residia el cantant, Vince Neil. L'alcohol era el protagonista d'una festa massiva que havia organitzat Vince. S'estaven quedant sense alcohol, això va fer que Vince agafés el cotxe per anar a comprar-ne més, però estava borratxo. Va xocar contra un altre cotxe i a l'accident va morir, Razzle Dingley, bateria de la banda Hanoi Rocks que acompanyava a Vince Neil en aquell moment.

Per la seva banda, el bateria Tommy Lee també va tenir problemes relacionats amb les drogues, i el guitarrista, Mick Mars, va patir un greu problema d'alcoholisme entre 1984 i 1988, mitigava els seus problemes d'esquena amb whisky, vodka i tot el que es podés beure.

Amb Mötley Crüe ja instal·lats a la fama, arriba la primera petita decepció pels seus fans, el ritme que ha agafat tant la seva carrera com els seus excessos fa estralls dins la banda i això ho pateix

el següent disc, Theatre Of Pain (1985), amb un so tirant bastant més del Glam que del Heavy Metal, els dos únics temes excel·lents són, Smokin' In The Boys Room, un cover de Brownsville Station adaptat al Glam Metal dels 80 i Home Sweet Home, una Power Ballad potent en la que Tommy Lee és el protagonista de la melodia al piano. El mànager Doug Thaler s'havia tatuat la frase ?Entertainment Or Death? al braç, pensant que aquest seria el títol del disc, però el van canviar una setmana després de tatuar-se'l. Aquest àlbum el van dedicar a Nicholas ?Razzle? Dingley, que havia mort a l'accident de cotxe. El van treure al mercat després que el cantant Vince Neil anés a presó per homicidi involuntari per conduir borratxo.

Mötley Crüe - Home Sweet Home (Carnival Of Sins 2005)

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=xycRgtP0KSI>

Mötley Crüe formaven una excel·lent banda de músics i pura dinamita a l'escenari. Els concerts eren un espectacle de música, pirotècnia i fins i tot un sistema que elevava i feia girar del revés la bateria de Tommy Lee. A nivell musical eren pur talent, Vince Neil tenia una veu envejable, Nikki Sixx era un baixista amb molta actitud i compromís, Tommy Lee marcava perfectament el ritme de les cançons i Mick Mars oferia uns solos de guitarra inoblidables i espectaculars.

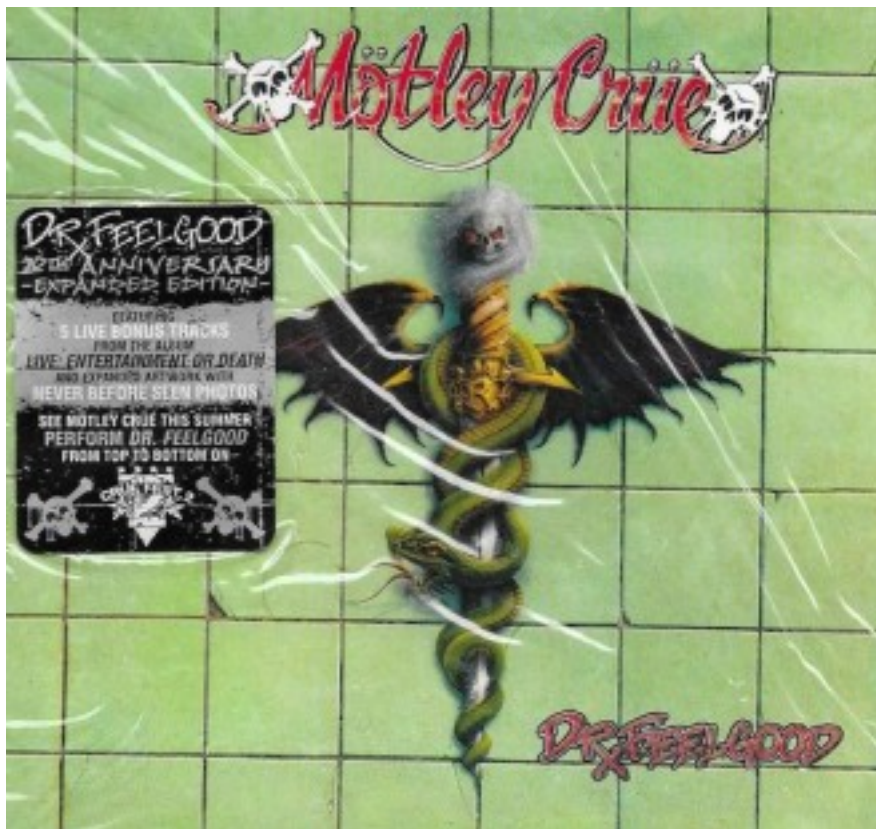
Girls, Girls, Girls (1987) va ser un retorn majestuós, un dels àlbums essencials de la banda. Torna la inspiració, torna el Hard Rock frenètic, torna la millor versió Mötley Crüe. La cançó que probablement millor representa a la banda, i fins i tot la que millor representa al 'Sleazy', és segurament, Wild Side, juntament amb l'èxit Girls, Girls, Girls, primer single de l'àlbum, i sense por d'equivocar-me, l'himne oficial de tots els Clubs d'Striptease del món. El tercer single, You're All I Need, també va causar certa controvèrsia, perquè, malgrat ser una balada romàntica, la lletra explica la història d'un assassinat, Jon Bon Jovi va dir quan va sortir que era la millor balada que Mötley Crüe havien escrit mai. Per la gira de l'àlbum, es van acompanyar d'una banda, nova en aquell moment, Guns N' Roses de teloners.

Mötley Crüe - Wild Side

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=4Hihge6FFVw>

Mötley Crüe - Girls, Girls, Girls (Carnival Of Sins 2005)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=2LBwaZ1CanM>

Resulta curiós observar l'evolució musical d'una banda que va començar amb un estil de Hard Rock ?guarro? i extremadament ?gamberro?, fins a introduir-se poc a poc dins la indústria musical. Van entrar a l'escena amb decisió i disposats a donar-ho tot, als 80 van ser capaços tant de firmar un disc amb olor de carrer, Girls, Girls, Girls, com de fer un àlbum totalment diferent, Dr. Feelgood (1989), la revàlida absoluta de la banda i la seva obra mestra definitiva, amb un so que tomba d'esquena. Bona part de culpa la té el seu tema homònim i primer single, Dr. Feelgood, un dels grans clàssics de Mötley Crüe. Un àlbum de Glam Metal elèctric i addictiu, on en les seves lletres parlen dels seus problemes com l'amor, el sexe i l'abús de les drogues. És en aquest últim punt on Nikki Sixx va posar més èmfasi, el seu flirteig amb diferents tipus de drogues el van portar a ser declarat clínicament mort. Reanimat amb dues dosis d'adrenalina, Nikki Sixx va escriure la cançó Kickstart My Heart pocs dies després de sortir de l'hospital, Without You és una de les millors Power Ballad de l'època daurada del Hard Rock dels 80, també Same Ol' Situation (S.O.S.) és una mostra de la combinació dels millors Cinderella amb Aerosmith i els propis Mötley Crüe, a més de Don't Go Away Mad (Just Go Away), un mig temps acústic totalment inèdit en la seva carrera amb un poderós in crescendo. Dr. Feelgood va resultar ser un èxit total tant per la producció com per l'estat de sobrietat de la banda al fer el disc. Els seus estils de vida decadents gairebé havien acabat amb ells, fins que el seu mànager va intervenir i es va negar a permetre que la banda anés de gira a Europa, per por de que alguns d'ells tornessin en bosses de cadàvers. Temps després, tots els membres de la banda anirien a rehabilitació a Tucson, Arizona, excepte Mick Mars, que es va rehabilitar ell sol.

Mötley Crüe - Kickstart My Heart

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=CmXWkMIKfkl>

Mötley Crüe - Same Old Situation

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=kXt5NWy5Ay0>

Mötley Crüe - Don't Go Away Mad (Just Go Away)

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=Obksd2CWMFo>

Mötley Crüe va treure al mercat el seu primer àlbum recopilatori titulat Decade Of Decadence (1991), que malgrat el poc suport de la discogràfica va arribar al nº 2 del Billboard. En aquest àlbum, la banda va incloure un tema nou, un cover del clàssic Anarchy In The U.K. dels Sex Pistols. L'àlbum era una espera per oferir als fans mentre treballaven en el seu nou disc, però Vince Neil va abandonar la banda al febrer de 1992, en un temps en què altres bandes de l'escena Glam Metal dels 80 com Ratt, Stryper, White Lion, Winger o Europe també van caure degut a la moda del Grunge que ho arrasaria tot.

Finalment al 1994, ja amb el substitut John Corabi a les veus, editen el seu controvertit Mötley Crüe (1994), enduint les cançons, allargant els temes i reduint dràsticament les melodies i les tornades enganxoses. Un bon disc, molt digne i per sobre de molts dels fiascos de formacions del seu entorn, amb un John Corabi cantant espectacularment. Tot i així, molt per sota dels seus àlbums anteriors, dels que pràcticament semblaven renegar. Després del fracàs comercial d'aquest àlbum homònim, Mötley Crüe es van veure forçats per tal de redreçar el rumb a escenificar una reunió i un retorn en gran de Vince Neil a les veus i l'acomiadament de John Corabi. La banda va treure al mercat un nou àlbum, Generation Swine (1997) però va ser un altre fracàs comercial. Malgrat la reunió, continuaven existint els problemes entre Tommy Lee i Vince Neil, perquè Tommy Lee sentia que la banda anava cap enrere des del retorn de Vince Neil. A més, Tommy Lee també tenia problemes amb la seva dona, l'actriu Pamela Anderson amb la que es va barallar després d'una forta discussió, assumpte que el portaria a la presó una temporada.

New Tattoo (2000) és el retorn de la banda al so Glam Metal que els havia donat tant èxit als 80, personalment em sembla un grandíssim disc. El bateria original Tommy Lee havia abandonat la banda un any abans de gravar-lo i va ser substituït per Randy Castillo. El que són les coses, la formació probablement més excessiva de la història, es va convertir en una humil banda Rock. Aquestes circumstàncies van fer que passés injustament inadvertida una resurrecció de Mötley Crüe en tota regla. Sense les pressions comercials d'abans, Mötley Crüe van tornar al que millor saben fer, temes directes i enganxosos de Hard Rock pur. Temes com Hell On High Heels, New Tattoo o Hollywood Ending confirmen aquest gran disc.

Mötley Crüe - Hell On High Heels

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=GaCapOi5a2Y>

L'origen de l'actual pel·lícula de Mötley Crüe es remunta al 2001, quan els membres originals de la banda van escriure i publicar la seva autobiografia titulada The Dirt, en aquest llibre expliquen, cadascú a la seva manera, la història de la banda des dels seus inicis. Al mateix temps també es donaven a conèixer a una nova generació de fans. The Dirt s'ha convertit en un *?Llibre Sagrat i Bíblia? per roquers de tot el món. Aquí va ser publicat al 2009 amb el títol ?Los Trapos Sucios: La Autobiografia De Mötley Crüe?. Alguns crítics i editors de revistes especialitzades van dir-hi la seva del llibre:*

?Sense cap mena de dubte, és la crònica més detallada dels increïbles plaers i perills de la fama del Rock And Roll que hagi llegit mai. És absolutament apassionant i alhora completament repulsiva. Una història d'homes malvats relacionada per ells mateixos. Armats amb llapis d'ulls, guitarras i xeringues, els membres de Mötley Crüe van arribar a aconseguir tot allò que volien i després ho van malbaratar. Un advertiment, després de llegir el llibre, mai més et sentiràs net. Resulta impossible desprendre's de The Dirt?. Joe Levy, editor de la revista Rolling Stone.

?Obre'l per qualsevol pàgina i trobaràs una història memorable?. Janet Maslin de The New York Times.

?El llibre de Rock més absorbent de l'any o, possiblement, de qualsevol any?. Revista Q

Magazine.

La quantitat d'històries que omplen la mitologia de Mötley Crüe és extensíssima i d'allò més variada. Aquí van algunes d'aquestes anècdotes que no surten a la pel·lícula però sí al llibre autobiogràfic.

En una de les primeres festes oficials de la banda, va passar una cosa que es pot veure de moltes maneres, però totes inacceptables.

?Hi havia seixanta persones en aquella habitació. Una tia prima, bronzejada i amb uns pits enormes em va agafar la mà i, balbucejant i ensopegant, em va portar a dins d'una habitació diminuta, de la mida d'un armari. M'obre els pantalons i cardem una estona. Quan em vaig cansar li vaig dir que havia d'anar al bany. Torno a la festa i em trobo al Tommy Lee. Tio, vine aquí. Tinc una tia al quarto de fregar. Segueix-me i no diguis res. Quan et digui, entres i te la cardes. Entrem i el Tommy Lee se la va cardar mentre ella xisclava, oh, Nikki! Nikki!. Després que el Tommy Lee acabés amb ella, vaig tornar a la festa i vaig agafar a un tio escarransit que hi havia per allà. El vaig portar a empentes a l'habitació i el vaig tancar a dins amb la noia. L'endemà al matí no me'n recordava de res, havia begut massa?. (Nikki Sixx).

Per aquests ?joves? les senyores més grans també eren d'un gran atractiu sexual i punt de mira. La mare de Tommy Lee, que de jove va ser model a la seva Grècia natal, era per Nikki Sixx tot un mite eròtic.

?Sempre que anava a casa del Tommy Lee tontejava amb la seva mare. Va començar com una cosa innocent i va poder acabar com una cosa molt seriosa. Jo m'insinuava i ella no s'hi negava. Un bon dia, el pare de Tommy Lee em va agafar del braç, em va portar a la cuina i em va dir, fill, si ets capaç d'entrar allà i sortir amb vida, per mi pots gaudir-ho. Aquí es va acabar tot?. (Nikki Sixx).

Quan la banda estava acabant la gravació de l'àlbum Shout At The Devil, Nikki Sixx i Tommy Lee van assistir a una festa organitzada pel mític productor Roy Thomas Baker. Tommy Lee i la seva novia de l'època es van ficar al jacuzzi de Roy amb uns quants convidats.

?De sobte Tommy Lee va tenir una erecció, es va girar cap a ella i li va dir, molt bé ?bitch?, menja'm la polla. Ella es va inclinar i ho va fer davant de tots. Quan va acabar, Tommy li va dir que els hi fes a tots els que hi havia al jacuzzi. Em va resultar difícil treure'm aquesta imatge del cap quan vaig compartir sopar amb la parella i els pares de Tommy Lee?. (Nikki Sixx).

Durant la gira americana de presentació de l'àlbum Girls, Girls, Girls, Tommy Lee acabava mig mort després de cada festa post concert i Nikki Sixx arrossegava una toxicomania extrema.

?El dia que vaig tornar a casa després del casament de Tommy Lee m'esperava una carta del nostre comptable. La carta deia, estàs gastant una mitjana de cinc mil dòlars diaris. Cinc mil per set són trenta-cinc mil dòlars a la setmana. Al mes, són cent quaranta mil dòlars. En onze mesos estaràs arruïnat o mort?. (Nikki Sixx).

?Teníem un jet de la hòstia, quantitats inesgotables de droga, molts diners i a més podíem fer el que ens sortís dels collons. La gira de Girls, Girls, Girls va ser l'època més radical de la meua vida, o almenys això crec, ja que a penes la recordo com un esborrall de bogeria constant?. (Tommy Lee).

Al Japó està molt mal vist comportar-se com una bèstia salvatge. Quan Mötley Crüe van aterrar allà per la gira de Girls, Girls, Girls, els nipons no s'imaginaven el que se'ls venia a sobre.

?Arribant a Tokyo amb el tren bala procedent d'Osaka, Tommy i jo ens transformaríem en els Bessons Terror. Hauríem d'haver-vos matat a tots per la guerra es va posar a cridar Tommy Lee, i acte seguit varem banyar de Sake a tots els passatgers que se'ns van posar pel davant. El senyor Udo, el promotor japonès, estava terroritzat. Han de tranquil·litzar-se, ens va dir espantat.

Què et donin pel cul li vaig dir, i li vaig llançar una ampolla de Jack Daniels. En lloc de tocar al senyor Udo, aquella ampolla va encertar de ple a un passatger que va caure rodó al terra. Quan arribàvem la policia ja ens estava esperant.? (Nikki Sixx).

Tommy Lee i Pamela Anderson es van casar a les poques setmanes de conèixer-se. Després d'un munt d'alts i baixos matrimonials Tommy Lee va acabar a la presó. La història d'amor de Tommy i Pamela, les baralles i les reconciliacions van ser molt comentades en el seu moment. En moltes ocasions es va pintar a Tommy Lee com un mal tractador violent. Segons Tommy Lee tota la veritat no va ser així. Després de complir la seva condemna per maltractaments, va donar la seva versió dels fets en multitud d'ocasions.

?Estava a la cuina preparant un saltejat. Mirava els armaris buscant una paella, però no aconseguia trobar-la perquè l'assistenta tenia la cuina feta un desastre. Estava molt tibant amb la Pam des de feia mesos perquè ella estava descuidant la nostra relació. Quan una cosa anava malament solia alterar-me com si fos la fi del món. De manera que quan no vaig poder trobar la paella, vaig començar a donar cops de porta i a apartar amb violència els estris. Com un nen petit exigint que li parin atenció. Pam va veure el que estava passant i va dir precisament el que mai se li ha de dir a una persona que està perdent la paciència. Tranquil·litza't, m'estàs espantant. Hauria d'haver sortit al jardí però en contes d'això vaig començar a cridar, què et follin! què et follin! deixa'm en pau, collons!, fotent-li una puntada de peu a l'armari. I ja va estar liada. Ella cridava, jo cridava i els nens es van posar a plorar. La Pamela va agafar al Dylan, va agafar el telèfon i va començar a marcar. Que fas?. Demanaré a la meva mare que vingui, m'estàs espantant. Penja, això ho podem arreglar sols. La Pamela va continuar marcant i li vaig penjar el telèfon. Em va mirar enfurismada, es va aixecar i em va fotre un cop de puny a la mandíbula. La vaig agafar pels braços per calmar-la però el que vaig aconseguir és espantar-la més. Va sortir corrent i li vaig dir, ets una mala puta!. I tu un cabró!. Vaig sortir al jardí amb el meu fill per tranquil·litzar-me. Quan vaig tornar a entrar la vaig buscar per intentar arreglar les coses, però em vaig trobar una patrulla de policia apuntant-me amb les seves putes armes. La cabrona havia avisat a la policia, m'havia denunciat per una xorrada, s'havia cagat en tots els anys de convivència junts? . (Tommy Lee).

Després de viure al límit i aconseguir tots els seus objectius durant la dècada dels 80, la banda va perdre tanta popularitat que es va haver de finançar la gira de presentació de l'àlbum Mötley Crüe posant diners de la seva pròpia butxaca.

?Havíem gravat un gran disc amb John Corabi i estàvem convençuts que vendríem milions d'exemplars, superant amb escreix el Dr Feelgood. Tiraríem la casa per la finestra amb una gira mundial, amb pirotècnia, ballarines i bateries mòbils. N'hi va haver prou amb el primer concert perquè totes aquelles aspiracions s'anessin a la merda davant dels meus nassos. El concert era a Tucson, Arizona, i només es van vendre quatre mil entrades en un amfiteatre amb capacitat per quinze mil. La cosa va continuar així la resta de la gira, al final vam haver d'enviar cap a casa els camions carregats d'equips i començar a reduir els escenaris, d'estadis a teatres, i de teatres a sales de concerts? . (Nikki Sixx).

Al 2004 la banda anunciava la reunió amb Tommy Lee, amb una mica de desconcert pel que podia passar (Tommy Lee i Vince Neil tenien un munt de temes personals per tractar i resoldre), van crear tres cançons noves per la recopilació Red, White & Crüe (2005).

Carnival Of Sins Tour (2005)

Espectacle és el que es veu en aquest show de Mötley Crüe, forma part de la majestuosa gira 2005 - 2006 de reunió de la banda, titulada Carnival Of Sins Reunion Farewell Tour.

L'entreteniment pels Mötley Crüe és salvatge, portat gairebé sempre al límit i pot resultar un trasbals pels més conservadors, per això aquest vídeo del show va ser classificat per llenguatge groller i algunes imatges sexuals. El concert, a més de la gran interpretació dels temes, està muntat com un concepte circense, que inclou dones malabaristes, personatges emmascarats, nans, focs artificials i coreografies, però el millor de tot és un Setlist selecte, una espècie de grans èxits de la banda (inclosos dos dels millors covers de la seva carrera). Que parlin les imatges, per bé o per mal, aquest show no deixa indiferent a ningú. Està disponible en format DVD, aquí us deixo el vídeo del concert sencer.

Mötley Crüe - Carnival Of Sins (Full Concert HD)

V?deo: <http://www.youtube.com/watch?v=EnZKhKSLqRk>

És fa evident la dificultat i en general el poc moviment a l'escenari del guitarrista Mick Mars, patent en aquesta gira i al DVD, degut a la malaltia que pateix fa dècades. Al llarg de tota la seva carrera, Mick Mars ha lluitat contra una malaltia òssia degenerativa anomenada espondilitis anquilosant. Se li va diagnosticar quan tenia 17 anys i ha anat incrementant constantment la seva dificultat per moure's, causant-li molt patiment i dolor. Això el va portar a una cirurgia de maluc a finals del 2004. Degut a la seva fràgil condició, sempre va haver de prendre molts analgèsics, però després de la cirurgia de maluc, Mick Mars s'ha trobat molt millor i amb la força suficient com per fer gires amb Mötley Crüe fins al 31 de desembre de 2015 quan van fer el seu concert final. Mick Mars també va admetre tenir un seriós problema d'alcoholisme (per mitigar el dolor) entre els anys 1984 i 1988, fins que la banda es va rehabilitar pel seu gran èxit Dr. Feelgood.

Quan la banda original es va tornar a reunir al 2008, a la tercera va ser la vençuda, estava clar que la millor època de Mötley Crüe havia passat. El llibre autobiogràfic The Dirt, que va resultar ser un èxit tan gradual com descomunal va ajudar a catapultar a Mötley Crüe altra vegada a uns nivells de fama similars als de la seva època daurada. La banda va tornar a sorprendre a la crítica amb un àlbum fresc, addictiu i carregat de Glam Metal en estat pur, Saints Of Los Angeles (2008). La reunió de la banda havia tingut tant èxit que Nikki Sixx va començar a escriure nous temes, que després serien part de l'àlbum Saints Of Los Angeles, i arribaria a la posició nº 4 del Billboard. Aquest era el primer àlbum de Mötley Crüe que sortia al mercat amb la seva formació original des de

1997. Inicialment s'havia de titular *The Dirt*, com l'autobiografia, però al final van decidir canviar-ho per *Saints Of Los Angeles*. D'aquest àlbum en van sortir 3 singles, *Saints Of Los Angeles*, *Motherfucker Of The Year* i *White Trash Circus*. Amb nou àlbum sota el braç van sortir a promocionar-lo muntant el seu propi festival, *Crüe Fest*. *Mötley Crüe* havien tornat als escenaris més gamberros que mai.

Mötley Crüe - Saints Of Los Angeles

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=IR2QmRJNS4w>

Mötley Crüe saben que tot té un final, i el seu va arribar a principis de 2014, un 28 de Gener, els quatre van convocar a la premsa i van segellar davant notari, amb Alice Cooper de testimoni un acord de concerts, on es comprometien a no tornar a actuar com *Mötley Crüe* una vegada acabada la seva gira de comiat al 2015. Deixant de passar per una llarga llista de països, entre ells Catalunya, *Mötley Crüe* van tenir un èxit aclaparador amb Alice Cooper obrint els concerts. L'espectacle d'aquesta gira tenia el sabor *Mötley Crüe*, noies, pirotècnia, espectacle de proporcions èpiques i el himnes immortals de varies generacions. ?Mai vam dir que ens estimàvem. Només estem aquí per a la nostra crucifixió. Ha estat un infern d'un passeig, ha estat un infern d'una nit. Ha estat una molt bona vida, això no és un comiat, és un adéu. Totes les coses dolentes han d'acabar, totes les coses dolentes han de morir?. Aquestes reflexions autobiogràfiques s'inclouen a l'últim tema publicat per *Mötley Crüe*, *All Bad Things Must Die* (2015), i resum bastant bé els seus sentiments davant aquest final.

La formació original de la banda van continuar junts fins que voluntàriament van posar punt i final a *Mötley Crüe* el 31 de desembre de 2015. A l' Staples Center de Los Angeles, la banda tocava el seu últim concert. La cançó triada pel final, va ser *Home Sweet Home*, en la que durant la seva interpretació, a un Vince Neil emocionat li van caure les llàgrimes. Quan van acabar d'interpretar-la, la banda va marxar per sempre. La cançó *My Way* de Frank Sinatra sonava de fons, aquell *My Way* va sonar a marxa definitiva, l'última frase de la cançó de Sinatra era categòrica, ?*La història mostra que vaig assumir els cops, i ho vaig fer a la meua manera?*.

The Dirt (2019). La pel·lícula.

Al contrari que Bohemian Rhapsody, The Dirt no es talla un pel a l'hora de retratar els excessos de Mötley Crüe, la crítica cinematogràfica ha ressaltat que no s'aprofundeix prou en el procés creatiu de la banda i la seva música, i és veritat, però és que està centrada en el relat d'excessos de les seves memòries i no tant en la seva carrera musical. La pel·lícula és bastant fidel a la famosa autobiografia co escrita per la banda amb el periodista Neil Strauss, amb aparicions de companys de festa com Ozzy Osbourne, Slash o David Lee Roth de Van Halen entre d'altres. Fidel a la realitat?. Això ja no ho se, però apostaria que deu ni do.

Vince Neil, Nikki Sixx, Tommy Lee i Mick Mars es van reunir a l'estudi a finals del 2018 per treballar junts en quatre temes nous per la banda sonora de la pel·lícula The Dirt, aquests són, The Dirt (Est. 1981) feat. Machine Gun Kelly, Ride With The Devil, Crash And Burn i Like A Virgin, un cover de Madonna.

The Dirt és una crònica definitiva dels perills, els plaers i la decadència de l'estrellat del Rock And Roll, whisky, actrius porno, baralles, accidents de cotxe, sobredosi i mort. Impulsats per totes les drogues que tinguessin al seu abast i esperonats per quantitats obscenes d'alcohol, Mötley Crüe van campar a plaer durant dues dècades, deixant al seu pas un reguer de dones corrompudes, habitacions d'hotel arrasades, cotxes destrossats, representants embogits, ossos trencats i víctimes de diversa consideració. Tots aquests fets inenarrables i les seves terribles conseqüències formen l'espina dorsal de The Dirt, una pel·lícula tant pels fans de la banda com per tots aquells interessats en el fenomen del Rock And Roll. Narrat personalment per Tommy, Mick, Vince i Nikki, The Dirt dista molt de ser un retrat complaent. Divertit, sí. Patètic, entranyable, depravat i repulsiu, també. En qualsevol cas, fascinant i absorbent.

Pep Saña Vaig néixer el mateix any que els Rolling Stones a Vilada, i ara ja n'he viscut més a

NacióBerguedà

Naciódigital

Berga. Vaig créixer escoltant els Déus del rock dels 70's (els peluts, com deia el meu pare) i aquell ?microbi? encara és a la meva sang. Sóc mestre industrial tèxtil, tot i que vaig canviar la Fàbrica per la ja desapareguda botiga de discs i pel·lícules Born 12.